

A Catalunya hi mana Espanya i no hi governa ningú

written by Jaume Gras i Bartrolí | 7 de maig de 2023

Fa pocs dies un pagès exclamava, emprenyat després del tall de rec del canal d'Urgell, que a "Catalunya no hi governa ningú". Això que haurien de constatar els professionals, de fer-nos saber les anomalies que pateix una societat, ho ha hagut de verbalitzar, sense embuts, un pagès. No sabem si és per imperícia o per conxorxa, el cert és que els mitjans de comunicació en general viuen en un altre món si tenim en compte el silenci existent davant de la falla sistèmica. L'autonomia es troba en caiguda lliure des de fa molts anys i els de dalt sembla potser que encara no ho saben perquè es probable que ja ni trepitgin els carrers.

Viuen en el mateix món que els polítics autonomistes i, per aquest motiu, al marge del que pot observar cada dia qualsevol persona assenyada i amb un parell de dits al front. Millor dit, ho observen, ho saben, però per regla general callen i ho contemporitzen tot. Tot és relatiu.

D'ençà que l'autonomia d'en Jordi Pujol+PSOE155 va endreçar una mica l'estat deplorable del país que ens van deixar les tropes del general Franco, l'ocupació burocràtica posterior i el creixement desmanegat del "desarrollismo", el pressupost de l'administració catalana només ha servit, i serveix bàsicament, per pagar mestres, sanitaris, polítics i funcionaris en general amb la idea que la màquina no defalleixi estrepitosament. Poca cosa més, especialment d'ençà del voltant de segle.

Fa més d'una vintena d'anys que aquesta Diputació General no serveix per gran cosa més que per administrar els serveis bàsics. El país es troba en *stanb by* o en posició *pause*. Gestoria 2.0 per anar fent i en direcció cap el no-res d'una

empresa pública amb uns recursos necessaris perquè la casta política local tingui una bona excusa per redimir les seves misèries i renúncies. La resta és descapitalització, lenta però continua. A foc lent. No volíeu autonomia? “Ja la teniu” els diran quan el descrèdit ja no es pugui suplir amb més *jirimègies*.

El desgavell és estratosfèric perquè s’ha produït lentament però inexorablement, davant la complaença de tots els governs regionalistes, dits en molts casos nacionalistes i en altres estones, independentistes. Una mica de plorera, de tant en tant, i endavant.

L’única capacitat real que té l’autonomia catalana és la de determinar el sou dels polítics que col·laboren i la mantenen en estat de coma profund. A cop d’ull, tot indica que ja no els queda marge. Distribuir els recursos indispensables i els sous, les subvencions populistes a amics, coneguts i saludats, o les de cent euros per comprar material escolar és una de les competències. Finalment, això sí, tenen màniga ampla per desenvolupar la gran capacitat creativa i el gran reguitzell de crides, campanyes i propaganda en general que circula pels mitjans de comunicació regionals per fer creure que això és alguna cosa més que una gran província: espanyola i maltractada.

Els autonomistes tenen competències plenes en l’àmbit de la xerrameca i s’han convertit en uns experts dels sil·logismes, dels neologismes, de les paradoxes, de la nova llengua i la mentida. Una xerrameca infinita amb la qual ens volen fer creure que tenen un gran control de tot però no controlen absolutament res. “Exigim”, “No ens tremolarà el pols”, diuen cada dos per tres.

La Generalitat no controla res. No té capacitat per controlar la plaga de conills que destrossen els arbres fruiters de Lleida, ni els milers de senglars que provoquen tants accidents diaris, ni els lloros argentins, ni els crancs poma...

per posar exemples de baixa intensitat. No saben ni coordinar els horaris de ferrocarril entre diferents serveis, tot i que fou una de les gran conquestes del Tripartit. Coordinar els horaris i pintar els trens de rodalies espanyols de color taronja, ara empastifats de grafitis de dalt a baix. Ni això.

No controlen absolutament res que tingui relació amb una idea general del país a un parell d'anys vista. El país funciona de pressupost en pressupost. D'any en any. Resulta sorprenent la deixadesa perquè cada dos per tres ens informen, per generar estats d'opinió vaporosos, sobre resultats d'estudis i sondejos entorn de comportaments individuals dels quals l'Estat, i ells són Estat espanyol, no n'hauria de fotre res perquè en la majoria dels casos són conductes privades o només serveixen per estimular encara més les malifetes de segons quins sectors socials.

És extraordinari que dediquin tants recursos econòmics a l'estímul de la bandositat de l'opinió pública i en canvi no hagin fet cap prospecció de futur sobre el nombre d'infermeres que caldran en els propers cinc anys, o d'aquí deu anys. Quantes infermeres s'hauran de formar a Catalunya segons el nombre de ciutadans de Catalunya que hi hagin? Quants metges? Cap problema. S'importen d'Andalusia o del Perú perquè el que cal és ser pràctics i els catalans som gent oberta.

I sobretot, quants ciutadans de Catalunya –abans catalans– hi haurà en els pròxims anys? Quines previsions tenen? És qüestió d'anar important més gent que ve de fora com s'ha fet sempre?

I els mestres? Hi ha un munt d'instituts que no han pogut cobrir totes les hores lectives per manca de personal. No és cap invent. Fins i tot la premsa regionalista amiga n'anava plena perquè el problema és gravíssim. Com voleu que amb aquesta mentalitat algú es cregui que tenien la intenció de fer allò a què alguns van renunciar a corre-cuita després de fer figa el 1r d'octubre?

Com s'entén que de les competències més importants que disposen –sanitat i educació– no tinguin ni idea de què li farà falta al país davant una dinàmica demogràfica descontrolada que ells mateixos provoquen irresponsablement per tenir un coixí de finançament administratiu més decent?

No saben, no responen. Diuen, diuen, diuen, això sí.

Diuen que ells són “mooolt boona gent!”